

om, at Flertallets Indstilling bliver vedtagen og Mindretallets Ændringsforslag forkastet.

K. M. Klausen: Den højtærede Minister var jo meget misfornøjet med, at Mindretallet havde tilladt sig at udtrykke sig i Betænkningen, som sket var. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse de Par Sætninger, som have forarget den højtærede Minister saa stærkt. Det hedder deri: „I April Maaned begyndte Staten at overtrække sin Konto, men uagtet Rigsdagen var samlet til 6. Maj, har Finansministeren ikke anset det for at være fornødent at henvende sig til Rigsdagen i den Anledning.

Det saaledes uden Rigsdagens Vidende indledede Forhold er blevet fortsat, og Staten har stiftet en Gæld til Nationalbanken, der i Juli har andraget ca. 13 Mill. Kr. Den 9. Juni traadte Rigsdagen sammen igen, men Finansministeren henvendte sig endnu ikke til Rigsdagen. Mindretallet finder denne Adfærd fra Finansministerens Side utilbørlig“. Ja, jeg synes, det er utilbørligt handlet af en Minister, at han holder Rigsdagens Medlemmer uvidende om, at han foretager saadanne Transaktioner, at han stifter en Gæld i Nationalbanken paa omtrent 13 Mill. Kr., at han lader os gaa til Valg paa en finansiel Situation, som vi ikke kendte. Jeg synes ikke, det er rigtigt handlet af en parlamentarisk Minister. Jeg skal tillade mig at oplæse af Rigsdagstidenden, hvad der blev sagt ved Finanslovens tredie Behandling, da Generaldebatten fandt Sted. Jeg udtalte da: „Det vilde have haft stor Interesse at faa at vide, hvorledes Finansministeren egentlig tænker sig, at Staten skal kunne klare alle de Forpligtelser, der nu stilles til den. Hvilke Veje har Ministeren tænkt at gaa? Thi det er jo ganske sikkert, at Statskassen slet ikke kan bære alt det, der i Øjeblikket kræves af den ifølge de mange Love, særlig de store Militærlove, der nu vælte ind over os og kræve Snese af Millioner. . . . Jeg skal derfor tillade mig at gentage mit Spørgsmaal eller min Opfordring til den højtærede Finansminister, om han ikke vil løfte Fligen lidt for Fremtiden, saa vi kunne se, hvordan han har tænkt sig, at disse mange, mange Penge skulle skaffes til Veje.“ Naar den højtærede Minister tidligere har sagt, at jeg den Gang ikke var klar over Situationen, er dette jo fuldstændig urigtigt. Jeg var meget vel klar over Situationen, for saa

vidt som jeg kunde se, at efter den Finanslov, som var vedtagen, med et Underskud paa omtrent 9 Mill. Kr., og den Række forskellige Love og Bevillinger, som var givne ved Siden af, eller som endnu var til Forhandling her i Tinget, vilde der fremkomme et Underskud i indværende Finansaar paa maaske 20—25 Mill. Kr. Jeg var derfor fuldstændig klar over, at det kunde ikke ende paa anden Maade, end at der maatte stiftes nye Laan. Men jeg synes dog, at det er Finansministeren, der har Pligt til at underrette os derom, og naar han ikke mindre end 3 Gange opfordres til det af et Finansudvalgsmedlem, synes jeg, det er en utilbørlig Adfærd at sidde saadanne Opfordringer overhørig.

Jeg tør naturligvis ikke forudsætte, at den højtærede Minister ikke har vidst Besked, jeg forudsætter altsaa, at han har vidst Besked; men for mig staar det saaledes, at han har ikke villet sige noget. Han har ønsket at fortie, hvordan den virkelige Situation var, fordi det i Øjeblikket var ubelejligt for Regeringen at fortælle, hvor slet Statens finansielle Stilling var. Netop paa et Tidspunkt, hvor vi skulde gaa ud til Vælgerne og forelægge dem Lovforslag, der krævede Snese af Millioner, og hvor man ønskede at vinde Vælgerne for disse Forslag for at faa dem gennemførte, er det selvfølgelig i høj Grad ubelejligt at skulle tilstaa, at der er ikke en Øre i Statskassen til at gennemføre disse Love for, ja, ikke en Gang til Statskassens sædvanlige Drift, men at der maa gøres Laan, for at Statens almindelige Husholdning kan føres, og saa yderligere Laan for at gennemføre disse uhyre Krav, der stilles gennem Militærlovene. Naar den højtærede Minister ikke har villet svare paa de Spørgsmaal, jeg stillede, antager jeg, det er, fordi det har været hans Hensigt at fortie, hvorledes Stillingen var, saaledes at de Herrere kunde slippe over Valgene — nogle af dem, der er jo nogle, som ikke kom over dem. Men saa havde det dog, synes jeg, været naturligt, da Rigsdagen blev samlet, at Ministeren saa havde sagt os, hvorledes Stillingen var. Men heller ikke da faa vi noget at vide; vi skulle læse os til det i Højres Blade. Det er, synes jeg, utilbørligt, at Rigsdagen behandles saaledes fra en Ministers Side.

Det er jo ogsaa dyre Penge, det er et Tab, der er paaført Statskassen ved, at den højtærede Minister er optraadt saaledes. Pengene i Nationalbanken koste 4 pCt. Efter dette Statslaan skulle vi kunne